

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 184/2026-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Bratislavské tlačiarne, akciová spoločnosť**, Kalinčiakova 14083/33, Bratislava, IČO 17 336 414, zastúpenej advokátom JUDr. Františkom Kočkom, Timonova 13, Košice, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 25Up/12/2025 z 19. januára 2026 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .
2. Návrhu na odklad vykonateľnosti **n e v y h o v u j e** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia čl. 2 ods. 3 a čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 2 ods. 3 a čl. 4 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny, práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 ústavy a čl. 26 listiny a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania. Súčasne navrhuje odložiť vykonateľnosť napadnutého uznesenia podľa § 129 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na základe návrhu žalobcu doc. Alexandry Chapčákovej, PhD., správcu konkurznej podstaty úpadcu BIANCO NEGRO HOLDING, spol. s r.o.

v likvidácii, v konkurze (ďalej len „žalobca“) bola sťažovateľka platobným rozkazom okresného súdu sp. zn. 25Up/12/2025 zo 14. júla 2025 zaviazaná k povinnosti zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 755 809,62 eur s príslušným úrokom z omeškania a trovy konania. Platobný rozkaz bol sťažovateľke doručený elektronicky 31. júla 2025 uplynutím úložnej lehoty podľa § 32 ods. 5 písm. b) zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov. Platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť 16. augusta 2025.

3. Dňa 13. októbra 2025 podala sťažovateľka odpor proti platobnému rozkazu a zároveň podala návrh na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu. Tvrdila, že zásielku obsahujúcu platobný rozkaz a iné súdne dokumenty nemohla prevziať a odpor podať skôr. Poukázala na to, že koncom prvého štvrťroka a v priebehu druhého štvrťroka 2025 u nej prebiehali organizačné zmeny, ktoré sa týkali aj osôb poverených a oprávnených preberať poštu z elektronickej schránky. Z dôvodu týchto zmien malo dôjsť k povereniu iných osôb na výkon týchto činností, avšak takéto osoby sa nepodarilo zabezpečiť ani do 6. októbra 2025. Štatutári sťažovateľky nemali popri výkone svojich povinností v iných spoločnostiach dostatok času aj na kontrolu elektronickej schránky sťažovateľky.

4. Napadnutým uznesením okresný súd zamietol návrh sťažovateľky na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu proti platobnému rozkazu. V dôvodoch rozhodnutia poukázal na právnu úpravu [§ 122 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)], ako aj na podmienky, za ktorých súd môže posúdiť návrh na odpustenie zmeškania lehoty ako dôvodný. Zdôraznil účel a výnimočnosť tohto inštitútu pre prípady, keď by bol následok zmeškania lehoty príliš tvrdý a nespravodlivý s ohľadom na dôvody zmeškania lehoty, ktoré vznikli objektívne bez zavinenia strany, ktorá lehotu zmeškala, alebo ktoré sú objektívne ospravedlniteľné. Ide o situácie, do ktorých sa strana sporu nedostala vlastným zavinením, ale v dôsledku náhody alebo tzv. vyššej moci (napr. náhle ochorenie, úraz, hospitalizácia, poruchy či živelné udalosti). Tieto východiská následne aplikoval na prípad sťažovateľky. Sťažovateľka tvrdila, že v rozhodnom období u nej prebiehali organizačné zmeny, ktoré sa týkali aj osôb poverených a oprávnených preberať poštu z elektronickej schránky. Okresný súd túto okolnosť preveril prostredníctvom Národnej agentúry pre sieťové a elektronické služby a z jej odpovede bolo zistené, že elektronická schránka bola aktivovaná na doručovanie 9. novembra 2016 a viaceré fyzické osoby mali do nej prístup (zákonný a platný aj v čase doručovania platobného rozkazu). Medzi fyzickými osobami, ktoré mali prístup do elektronickej schránky sťažovateľky (aj v čase doručovania platobného rozkazu), boli aj štatutári sťažovateľky, a to jednak PhDr. Pavel Komorník, M.B.A. – člen predstavenstva od 10. mája 2023 a JUDr. Stanislav Strapek – predseda predstavenstva od 14. mája 2025. Notifikácia o doručení úradnej zásielky prišla 15. júla 2025 a táto čítaná nebola, následne 30. júla 2025 bola zásielka doručená uplynutím úložnej lehoty, teda s fikciou doručenia. JUDr. Stanislav Strapek správu čítal 7. októbra 2025.

5. Nadväzne okresný súd zdôraznil, že jednou z povinností štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti je zabezpečiť preberanie úradných zásielok (§ 13 ods. 6 zákona o e-Governmente). Nečinnosť štatutára či jeho nedbanlivý prístup (zanedbanie povinnosti) nevyhodnotil ako ospravedlniteľné objektívne dôvody na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu. Sťažovateľka nevenovala náležitú pozornosť svojim povinnostiam vo vzťahu k elektronickej komunikácii s orgánmi verejnej moci a svojím prístupom sama zapríčinila, že o doručení

platobného rozkazu sa dozvedela až po márnom uplynutí lehoty na podanie odporu. K zmeškaniu lehoty došlo zo subjektívnych dôvodov na strane sťažovateľky. Keďže zanedbanie povinnosti štatutára spoločnosti nie je možné považovať za ospravedlniteľný dôvod, návrhu sťažovateľky na odpustenie zmeškanej lehoty nevyhovelo.

II. Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že okresný súd sa dostatočne nevysporiadal s jej argumentáciou, neodpovedal na jej námietky, čo spôsobuje arbitrárnosť napadnutého uznesenia a neudržateľnosť jeho záverov. Okresný súd sa nezaoberal oprávnenosťou vydať platobný rozkaz a ani nedostatkom právomoci okresného súdu, nedoručením výzvy na zaplatenie, premlčaním uplatneného nároku a nesprávnym označením žalobcu. V dôsledku toho došlo k porušeniu jej práv.

7. Podmienky na vydanie platobného rozkazu neboli v danom prípade splnené, a preto nemal okresný súd vydať platobný rozkaz ani ho doručovať a nemohlo dôjsť k zmeškaniu lehoty a k nadobudnutiu právoplatnosti platobného rozkazu. Sťažovateľka poukazuje na hrubý nepomer medzi sumou nárokov priznaných platobným rozkazom, následkami právoplatného platobného rozkazu a neprevzatím pošty z elektronickej schránky. V odpore namietala skutočnosti, z ktorých vyplývalo nenaplnenie podmienok na vydanie platobného rozkazu, a tieto preukázala listinnými dôkazmi. Okresný súd by pri skúmaní obsahu odporu mohol a mal zistiť a) neplatnosť výpovede, neexistenciu uplatneného práva, prekážku iných súdnych konaní; b) či bola sťažovateľke doručená výzva na zaplatenie pred podaním návrhu na vydanie platobného rozkazu; c) dôvodnosť námietky premlčania; d) správnosť označenia žalobcu. Okresný súd sa však podľa sťažovateľky v napadnutom uznesení nevysporiadal so všetkými skutočnosťami a dôvodmi na neodôvodnenosť vydania platobného rozkazu.

8. V konkrétnostiach sťažovateľka tvrdí, že okresný súd pochybil, ak na začiatku neskúmal svoju vecnú kauzálnu príslušnosť. Žalobcom je subjekt, ktorý je v konkurznom konaní a podľa obdobia, za ktoré si uplatňuje pohľadávku, by malo ísť o pohľadávku, ktorá vznikla počas konkurzného konania. Okresný súd teda nemal právomoc rozhodnúť o návrhu na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní, keďže predbežné otázky, od ktorých posúdenia závisí dôvodnosť uplatneného nároku, sú otázkami konaní vyvolaných konkurzom a o týchto je oprávnený rozhodnúť iba Krajský súd v Košiciach ako konkurzný súd. Tieto otázky sú už predmetom iných súdnych konaní, o ktorých tento súd rozhoduje. Okresný súd uprednostnil procesný formalizmus – striktné dodržiavanie fikcie doručenia v schránke pred materiálnou ochranou práv. Právo na prístup k súdu pritom nemôže byť potlačené technickou chybou alebo ľudským pochybením pri obsluhu elektronickej schránky, ak by to viedlo k nezvratnému zásahu do majetkových práv sťažovateľky.

9. Podľa sťažovateľky sa súd pri rozhodovaní o návrhu na odpustenie zmeškania lehoty nemôže obmedziť na izolované posúdenie subjektívnych dôvodov zmeškania, ale je povinný v rámci testu proporcionality zohľadniť aj obsah zmeškaného úkonu, t. j. odporu, ak je z odporu zrejmé, že sťažovateľka disponuje relevantnou a vážnou vecnou obranou. Striktným nepriznaním práva na odpustenie zmeškania lehoty okresný súd učinil iluzórnym právo sťažovateľky na odpor a na prístup k súdu.

10. Žalobca neuviedol v návrhu na vydanie platobného rozkazu, že uplatnený nárok súvisí s inými súdnymi konaniami, v ktorých súdy rozhodujú o platnosti alebo neplatnosti zmluvy, od ktorej žalobca odvodzuje svoje nároky v návrhu na vydanie platobného rozkazu, a o nemožnosti zaradenia tohto majetku do súpisu konkurznej podstaty. Zamlčal súdu, že tieto práva súvisia s konkurzným konaním, a preto o týchto otázkach nebol okresný súd oprávnený rozhodovať. Uplatnenie fikcie doručenia v situácii, ak žalobca v návrhu vedome neinformoval súd o súvisiacich sporoch, predstavuje v kontexte práva na súdnu ochranu neprimeraný zásah. Účelom procesných lehôt a elektronického doručovania je zrýchlenie konania, nie vytvorenie priestoru pre procesné stratégie smerujúce k obídniu meritórneho prieskumu veci v situácii, keď základ – nárok – zmluva – je právne neistý.

11. Sťažovateľka nepopiera porušenie svojich povinností pri preberaní pošty v elektronickej schránke. Nedošlo však k tomu úmyselne, ale vzhľadom na skutočnosť, že v zásade dlhodobo nevykonávala žiadnu podnikateľskú činnosť a do elektronickej schránky jej pošta nebola doručovaná. Nepredpokladala, že jej môže byť doručená akákoľvek zásielka, pretože všetky ostatné veci, v ktorých mohlo dôjsť k doručovaniu pošty do e-schránky, sa týkali súdnych konaní vedených na Krajskom súde v Košiciach a pošta z týchto konaní bola doručovaná splnomocnenému zástupcovi sťažovateľky. Aj z toho vyvodzuje, že sa správala v súlade s princípom dobrej viery. Zamietnutie žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty preto v kontexte prípadu predstavuje neprijateľný procesný formalizmus. Sťažovateľka je presvedčená o tom, že súd je povinný pri návrhu podľa § 122 CSP skúmať, či striktné trvanie na dodržaní lehoty nespôsobí extrémnu nespravodlivosť postupom súdu. V tomto prípade okresný súd opomenul argumenty sťažovateľky uvedené v odpore a zameril sa len na dátum doručenia, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v materiálnom význame.

12. Predmetom sporu bola suma 755 809,62 eur s príslušenstvom a ak je táto suma priznaná platobným rozkazom, pričom ide o nárok, ktorý vznikol z pravdepodobne neplatnej zmluvy, a to len preto, lebo oprávnené osoby v stanovenej lehote neprevzali doručovanú zásielku, nemožno takýto výsledok sporu považovať za spravodlivý. Súd by mal v záujme spravodlivosti potrestať nekorektnosť žalobcu, a nie nepozornosť sťažovateľky.

13. V dôsledku nadobudnutia právoplatnosti platobného rozkazu bolo na majetok sťažovateľky začaté exekučné konanie, bol jej zablokovaný bankový účet a zriadené záložné právo k nehnuteľnostiam v jej vlastníctve. Vydanie platobného rozkazu nepríslušným súdom na základe neúplných tvrdení žalobcu je procesným pochybením, ktoré nemôže ísť na ťarchu sťažovateľky. Chyba súdu (nepríslušnosť) priamo spôsobila sťažovateľke majetkovú škodu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práv sťažovateľky napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľky na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu proti platobnému rozkazu.

15. V súvislosti s vymedzeným predmetom ústavnej sťažnosti je potrebné najskôr uviesť, že podstata označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá

povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci (m. m. II. ÚS 153/2018).

16. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05).

17. Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie okresného súdu, aby v kontexte jeho obsahu posúdil, či odôvodnenie napadnutého uznesenia signalizuje potenciálnu arbitrárnosť v interpretácii a aplikácii príslušných právnych noriem a s tým spojené možné porušenie práv sťažovateľky alebo, naopak, či vzhľadom na odôvodnenie a právne závery okresného súdu v ňom uvedené je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená.

18. V prejednávanom prípade bol relevantným § 122 CSP upravujúci podmienky, za ktorých súčasného splnenia môže súd odpustiť zmeškanú zákonnú lehotu. Zmyslom tohto ustanovenia je ochrana práv strany sporu. Zároveň ide o mimoriadny úkon, pretože odpustením zmeškania lehoty sa narušuje právna istota sporových strán, ktorých sa rozhodnutie týka. Posúdenie ospravedlňiteľnosti dôvodu, pre ktorý strana, zástupca alebo procesný opatrovník zmeškali zákonnú lehotu, je plne v dispozícii všeobecného súdu a dôvod sa vždy posudzuje podľa okolností konkrétneho prípadu. Právna úprava inštruuje, že návrh na odpustenie zmeškania lehoty je potrebné podať zároveň so zmeškaným úkonom v lehote pätnástich dní po odpadnutí prekážky a je v ňom potrebné uviesť okrem dôvodu zmeškania lehoty aj skutočnosti, z ktorých vyplýva, že je podaný v uvedenej pätnásťdňovej lehote. V prípade absencie týchto náležitostí súd návrhu na odpustenie zmeškania lehoty nevyhoví.

19. Po preskúmaní relevantných častí odôvodnenia napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že okresný súd sa náležitým spôsobom zaoberal existenciou ospravedlňiteľného dôvodu zmeškania lehoty na podanie odporu zo strany sťažovateľky, v rámci ňou prezentovanej argumentácie upriamil svoju pozornosť na to, či dôvodom zmeškania procesného úkonu bola objektívna situácia vyvolaná nepredvídateľnými okolnosťami nezávislými od vôle sporovej strany, pričom dospel k záveru o tom, že nie sú naplnené podmienky na odpustenie zmeškania lehoty. Sťažovateľka tento dôvod videla v organizačných zmenách a v nadväznosti na to v absencii osôb poverených prístupom do elektronickej schránky. Okresný súd jej tvrdenia overil a zistil, že viacero fyzických osôb malo v relevantnom čase oprávnenie na oboznamovanie sa s elektronickou poštou sťažovateľky vrátane dvoch jej štatutárnych zástupcov. Sťažovateľkou uvedený dôvod neuznal, pretože nečinnosť štatutára či jeho nedbanlivý prístup (zanedbanie jeho povinnosti) nemožno považovať za ospravedlňiteľné objektívne dôvody na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu.

20. Vychádzajúc z podstaty ústavnej sťažnosti, ústavný súd uvádza, že § 122 CSP nekonkretizuje, čo sa považuje za ospravedlniteľný dôvod na odpustenie zmeškania lehoty. Ospravedlniteľnosť dôvodu zmeškania lehoty sa vždy posudzuje so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu, pričom je potrebné hodnotiť subjektívnu stránku, či účastník nemohol prekážku predvídať, prípadne ju odvrátiť, tak ako to v danom prípade vyhodnocoval i okresný súd. Rovnako je potrebné dostatočne posúdiť, či prekážka bola takého charakteru, že mohla účastníkovi, resp. strane sporu znemožniť vykonať úkon v príslušnej lehote. Ako už bolo uvedené, pri rozhodovaní je potrebné prihliadať aj na to, že odpustenie zmeškania lehoty je opatrením výnimočným, pretože narušuje právnu istotu ostatných účastníkov a orgánov, ktorých sa rozhodnutie týka. V okolnostiach tu preskúmanej veci považuje ústavný súd závery okresného súdu za dostatočne odôvodnené a nevykazujúce žiadne znaky svojvôle.

21. Prípady ospravedlniteľných dôvodov v judikatúre všeobecných súdov sa týkajú práve situácií, ktoré sú nezlučiteľné s vykonaním určitého úkonu (napr. náhla hospitalizácia, dlhodobé vysoké teploty a pod.). Na druhej strane nemôže byť tento inštitút zneužitý na legitimizáciu nedbanlivosti procesnej strany, resp. jej právneho zástupcu. Rozhodne nemožno spochybňovať význam formalít a podmienok konania, ktoré musia byť dodržané v konaní pred súdmi. Tieto obmedzenia a ich výklad však nemôžu neprimeraným spôsobom obmedziť jednotlivca v prístupe k súdu, a preto je potrebné sa pri posudzovaní splnenia formálnych podmienok a náležitostí konania vyhnúť prepriatemu formalizmu, ale aj prehnanej pružnosti, ktorá by viedla k spochybneniu určitých procesných pravidiel.

22. V okolnostiach danej veci možno konštatovať, že hoci sťažovateľka zmeškala procesný úkon, dôvody omeškania nemôžu byť tolerované v prípade, ak bolo v jej možnostiach a schopnostiach zabezpečiť ochranu svojich záujmov (preberanie elektronickej pošty), avšak túto zanedbala zo subjektívnych dôvodov. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti napokon ani nerozporuje závery okresného súdu vo vzťahu k verdiktu napadnutého uznesenia; svoju argumentáciu orientuje na to, že okresný súd rozhodol o jej návrhu bez toho, aby prihliadal na obsah odporu, ktorý podala súčasne s návrhom na odpustenie zmeškania lehoty. Opomína však, že podmienkou na to, aby súd posúdil obsah zmeškaného úkonu, je rozhodnutie, v ktorom dospeje k záveru, že k jeho zmeškaniu došlo z ospravedlniteľných dôvodov. O taký prípad v danej veci nešlo, a preto okresnému súdu nemožno vyčítať, že sa obsahom odporu (zmeškaného úkonu) nezaoberal. Správnosti uvedenej konštrukcie nasvedčuje i to, že o zmeškanom úkone (podanom odpore) súd rozhoduje osobitným uznesením. Za týchto okolností nevysporiadanie sa s argumentáciou sťažovateľky (vo vzťahu k obsahu odporu), ktorej zjavne chýba právna relevancia k predmetu rozhodovania, nemôže viesť k záveru o tom, že okresný súd porušil práva sťažovateľky.

23. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že okresný súd sťažovateľke primeraným spôsobom vysvetlil podstatu právnej úpravy aplikovanej v jej veci. Bolo len na úvahe súdu, akým spôsobom vyhodnotí stranou uvádzané skutočnosti potenciálne zakladajúce ospravedlniteľný dôvod na odpustenie zmeškanej lehoty, pričom úvaha okresného súdu vyplývajúca z napadnutého uznesenia rešpektovala zákonné limity a bola v ňom náležite odôvodnená. Ústavný súd nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého uznesenia nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo jeho arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti.

24. Aj v tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je mimoriadnou opravnou inštanciou a nemôže nahrádzať právomoc všeobecných súdov a že jeho úlohou nie je nanovo vyhodnocovať skutkové a právne okolnosti prípadu a nahradiť závery všeobecných súdov svojím vlastným názorom, ale presvedčiť sa, že závery všeobecných súdov nie sú prejavom svojvôle, ktorá by mohla mať za následok porušenie práv sťažovateľa. Sumarizujúc už uvedené, nebolo v danej veci zistené, že by posudzované uznesenie okresného súdu bolo svojvoľné alebo v rozpore (nesúlade) s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené.

25. Pretože v danom prípade okresný súd pri svojom rozhodovaní nevybočil z existujúceho rámca platných a účinných právnych predpisov a svoje závery dostatočným spôsobom odôvodnil, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľkou uplatnená námietka o ústavnej neudržateľnosti napadnutého uznesenia nemá opodstatnenie, a tak odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

26. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo. Z uvedeného dôvodu nemohol vyhovieť ani návrhu sťažovateľky na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia, keďže zo systematického výkladu právnej úpravy tohto inštitútu vyplýva (§ 131 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pozn.), že pozitívne rozhodnutie o takomto návrhu prichádza do úvahy len vtedy, ak ústavný súd prijme ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie, a preto nebolo možné tomuto návrhu sťažovateľky vyhovieť (bod 2 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu